

MR. L.J. PIETERS
1921-2008**DOOR WIL HEEZEN EN PAUL VAN DE LAAR ***

Ludovicus Joannes Pieters Lzn. was de oudste zoon van één van de directeur-eigenaren van het in 1856 gestarte havenbedrijf (agenturen-, cargadoorsbedrijf en rederij) Hudig & Pieters. Hij bezocht het Rotterdamse Erasmiaans Gymnasium en ging in 1939 rechten studeren in Leiden. Nadat de bezetter in 1941 de Leidse Universiteit had gesloten, vervolgde Pieters zijn rechtenstudie in Groningen en rondde die in 1942 af. Hij keerde terug naar Rotterdam en werkte tot 1945 bij het advocatenkantoor Blom en Hijmans van den Bergh. Na afloop van de oorlog voelde Pieters niets voor een carrière in de advocatuur. Hij besloot te promoveren op een volkenrechtelijk onderwerp, als voorbereiding op een diplomatieke carrière. Een loopbaan binnen het familiebedrijf trok hem niet aan. Hij hoefde zich daar overigens ook niet mee bezig te houden, omdat zijn vader had besloten dat zijn broer Ian in de zaak zou komen. Pieters zat midden in zijn voorbereiding voor de diplomatieke en consulaire examens toen zijn broer aankondigde dat hij liever kunstenaar dan firmant werd. Voor Pieters' vader was het toen vrij snel een uitgemaakte zaak dat Ludo de plaats van zijn broer in zou nemen. Zo kwam hij in 1946 toch in het

familiebedrijf. In datzelfde jaar promoveerde hij in Leiden op *Internationale Sancties 1914-1946* en trouwde met Berthe Bakhuizen van den Brink. Het paar trok in bij Pieters' ouders in Rotterdam en verhuisde in 1950 met twee dochters naar Rhooen, waar nog een dochter en twee zonen werden geboren. In 1970 werd het bedrijf Hudig & Pieters verkocht, waarna Pieters enige tijd voor Internatio-Müller werkte. In 1971 werd hij benoemd tot voorzitter van de Scheepvaart Vereeniging Zuid (SVZ), een functie die hij tot 1981 zou bekleden. Zijn collega's in de haven noemden hem 'rooie Pieters' in verband met zijn lidmaatschap van de PvdA, voor welke partij hij ook in de Rijnmondraad zat. Zijn jaren als voorzitter van de SVZ beschouwde Pieters als tropenjaren vanwege de grote conflicten in de haven. De grote staking van 1979 greep hem zeer aan, zo liet hij in *Vrij Nederland* optekenen. Ik was toen furieus op die jongen [Paul] Rosemüller. Die heeft de mensen met wie wij toen onderhandelden gewoon afgebrand. Dat waren volkomen integere vakbondsleiders. Een van hen is er echt onderdoor gegaan. Depressief geworden, nooit meer teruggekomen ook. Onderuitgehaald door die blaag van een Rose-